

Publicerad 2010-09-30 15:31 av Furious Stylez

Adressat okänd.

Kära Broder (Den Ofrivillige Konformisten)

Kära Broder

Låt mig inledningsvis klargöra att detta brev inte är en handling av kärlek (jag hatar dig) Det är ett svepskäl för nostalgi och i dessa Kafkaliknande dagar är nostalgi allt jag har. Jag sitter på torget som en direkt reflektion av min barndom.

En indexfamilj lapar E-tillsatser i solen, ett pensionärspår trycker sig konsumtionshungriga mot ett skyltfönster. Min Broder, Du skulle inte trivas här.

Det känns som en livstid sedan vi sist sågs. Jag klarar mig bra i den nya staden mina akademiska misslyckanden till trots och jag måste erkänna att Du hade rätt.

Dessa normativa institutioner snarare indoktrinerar våra intellekt istället för att främja dem. Deras betyg är inget annat än betyg i konformitet.

Jag har säkrat en anställning längst ner i hierarkin på ett av världens största företag, Du skulle se mig nu Broder. I deras motbjudande uniform, marginaliserad till något annat än vad jag tidigare var. Smärtsamt medveten om hur skit rinner nedåt.

Låt mig tillägga att jag inte är stolt, men som Du själv alltid brukade säga; på den Fria Marknaden har fattiga män inte råd med principer.

Så jag saknar våra samtal, hur du verbalt obducerade Socialismen förruttnade lik, visst var vi varandras stöttepelare i Norrlands suicidala inland?

Nu i dessa Orwellska tider bär jag alltid med mig ett avskedsbrev, utifall.

Jag har hittat ett smultronställe i tanken på den självförvållade döden, psykologen jag tvingas till av det Sterila Maskineriet säger att det är "mentalt ohälsosamt" att tänka på självmord som en tillflyktsort. Men som du alltid sa; vad vet en vän av Ordningen?

Och när allt kommer omkring, vilket det alltid gör, är det ju den yttersta handlingen av Frihet. Håller du inte med?

Men nog om denna morbida fascination.

Hur är det med dig?

Är ditt yttre fortfarande en reflektion av ditt hårda inre?

Är du fortfarande en barriär mot andra människor?

Ingen människa är en ö, förutom du min Broder, och för det gratulerar jag dig.

Jag önskar jag kunde meddela att min integritet, precis som din, är intakt. Men den Nya Ideologin är stark här och din solitära styrka är inte min, jag är till skillnad från dig ingen mästare i ensamhetens konst. Res en gravsten över mitt självständiga intellekt.

Fast du saknar mig inte ens, eller hur?

Jag saknar dig.

Minns du när vi skrek ut vår frustration över Döda Fallet under en stjärnklar himmel? Det slog mig att jag aldrig riktigt sett stjärnorna och idag saknar jag den söta haschlukten.

Nej denna värld är inget för mig, jag dör långsamt i tyst desperation.

Så jag önskar att jag hade ditt mod. Min Broder den besinningslösa rebellen. Du fruktar inte Normen för du

har inte sett vad den kan göra mot en fri människa. Du har inte sett vad den har gjort mot mig. Jag, den Ofrivillige Konformisten är dess mest tragiska offer, förlåt mig min svaghet Broder.

Tyvärr måste jag meddela att jag aldrig mer vill se dig, jag skulle inte kunna möta dina blå ögons vittnesmål. Jag skall ensam bära vikten från mina misslyckanden, en sista, utdragen handling av stolthet.

Och rent praktiskt är det inte möjligt för oss att mötas igen, för där du finner ocensurerad frihet i din kamp, finner jag enbart meningslöshet, obeveklig meningslöshet.

Men mest av allt fruktar jag att jag skulle förråda dig, min enda Broder ty jag avundas dig och din intellektuella frihet, du är inte besudlad av den Vita Mannens Anständighet för du är den Berusade Nattens Orädda Revolutionär.

Jag ska säga dig att vi inte ens är Bröder längre.

Vi är främlingar för varandra på grund av omständigheter mer komplexa är våra blodsband. Men jag måste erkänna att du hela tiden hade rätt, liberalismen var ingenting annat än en perverterad form av självbevarelse-drift maskerad bakom en fasad av obegränsad frihet inom dom strukturella ramarna som utgör den Ekonomiska Konstruktion i vilken vi alla är fångar på livstid.

Du får förlåta mitt svammel, jag är som du redan förstått inte riktigt mig själv.

Pelaren på vilket mitt upphöja förstånd en gång vilade på ligger nu i spillror, mina tankar och och resonemang driver lätt iväg åt irrationella riktningar, fastnar i dunkla hörn, skuggorna är inte längre mina vänner och jag fruktar mörkret. Ja jag känner mig som Raskolnikov, fångad i Kafkas mardrömsvärld och mina mardrömmar blir bara värre och värre. Drömmar och visioner om fullständig undergång hemsöker mig, obeskrivliga plågor i timtal, jag vaknar dränkt i svett, febrig fragil och förvirrad, ja jag känner mig som Raskolnikov, men jag är ingen mördare, än.

Förlåt nu svamlar jag igen.

Hur mår Far?

Älskar han fortfarande dig mer än han älskar mig?

Hälsa honom från mig, hans förlorade son.

Jag måste gå. Jag har tider att hålla och andras viljor att anpassa mig efter.

Tills nästa gång min förlorade Broder

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Furious Stylez med Poeter.se id #21808 innehar upphovsrätten